

מסורת הש"ס

(א) ולעיל יו. ל. לא. זכאי
(יט: א) (ב) לעיל כג. (ג) (לעיל
סח: א) (ד) (לעיל מז: סה: א.)
(ה) עיין ב"ר וזמנא שנינו
ונטמחולין (ו) הירושלמי
שהפסוקים רחוקים זה מזה
כ"י פרשת וזמנא חיים כח"ב
במשלי ב' פסוק ב' ופרשת
חיים חיים חקרא כח"ב
שם ב' פסוק ד' וכן
מזה לכוון דעת רש"י
ועי' ח"א"ל (ז) (י"ל לנסך.)
(ח) ה"ל נכנס דמיה ולחשיב
שני למחשבת

הגהות הב"ח

(א) גמ' רבא אמר אמר
קרא ופשט. נ"ב אחר
הואלת כף ומחתה בצגדי
לכן: (ב) רש"י ד"ה אף
המשלח כו' ונשא השעיר
עליו את כל עונותם
ושלחו:

רבינו חננאל

אמר ר' חסדא גמירי
ו' טבילתי ו' קרישני,
ואי כסדן, כלומר כמו
שכתובה בעדות היום, לא
תמצא שכל שטות, וזה
פירושו, טבילה למידה
ש' שורש קודם
(ב' עולה, ואחר כך כתיב
כשבא ללבוש בגדי לכן
(והיה) בגדי קדש [הם]
כחונן במים את אשר
יבשם, וכתוב מפורש
הוא ש' עבודת היום.
הסבילי עבדו כחונן כחונן
אהרן לא מידע ופשט
לא בגדי הבד נו', וכתב
בבבירה ורחץ את אשר
במים כמקום קודש וכו',
ובש' ונשתה את עולתו
וש' שלמה העבדוהו באלו
שטות אלה היה
עושה עבדו היום ומינו
היה המהמה ויצא טובל
ועושה אילו ואיל הנם
כו', ואחר כך טובל עד
ונכנסו ומצא המהמה
הוא וטובל ומשלים,
לפיכך אמר ר' חסדא
כ' הפרשה נאמרה על
הסדר אלא מובא אחר
הוא מידע ואילך.
לא יאמר הנה אלה איל

הוא: **החטם** השעף **שפיל** אמרנו **ליום** **מפעט** **מקום** **עני** **הוא**

גדול מחיה חיים עשני
שליחותו. כשנמדידתו
הוא מפעטר רבנן יהודי
מחיה חיים הכי, מחיה חיים טובים
ומתקבלים. שנאמר כי אך
ימים ושנת חיים ושלום
יוסיפו לך. ומה. חן שנות
החיים השנים השמטות
לו לאדם מרעה לטובה.
ואתחיל להפני ה' באבות
החיים. ומה שנים שווקים.
לחיים אישים אקרא, אילו
למדידת חכמים (שויטבס)
[שדורמן] כנשים ונושין
בגבורה. כאנשים. ותרצה להביא יין
חלמד

(א) נ"ל צ"ל שהוא קודם לעצודת היום.

ועמאם המוספין ותמיד של צין הערצ
בצגדי זהב על המזבח החיטון, הולאת
לפני ה' לכפר עליו, חי למה לי, א

שכל הפרשה נאמרה על הסדר וכו'. ואי כסדרן כתיבי וכן הסדר
שמואלין בלזישה ראשונה ואין עבודה חילוה של בגדי זהב מפסקת
ציון עבודת היום להולאת כף ומחתה לא משכחת לה וכו' כבר
בפרשתיה בפרק אמר להם הממונה (עלי דף נב.) : **נשעיר הנעשה**
בצחון. כדכתיב (במדבר טו) מלכד
ומתחלת הכפורים והוא אינו כתוב
כחל אכל אילו ואיל העם דווקא
ככתבינו קרא אחר הולאת כף ומחתה
וולא אינטריך לן לשבש סדרא דקראי :
ואמר קרא וילא ועשה וגו'. וזו יליהו
ראשונה האמורה בפרשה הילכך על
כרחק מקמי הולאת כף ומחתה עבד
לאחר הפסקה שביניהם לעבודת היום :
אלהם לבש כנר. אלמא זו היא פשיעה
שניה שמע מינה יש הפסקת חילוף
בגדים בין עבודת היום להולאת כף
ומחתה. ורבה לא אלאקפתיה דרבי
אירא קאי אלא לפרושי טעמא
דמתניתא דמשבשא קראי : ה"ג קראי
וכתיבי וכו'. ולא גרס תרי : אינו
יראה פו' ושעיר הנעשים. אלמא
שריפתן צדוד שכהן גדול לבוש בגדי
צדק היא : ואילו אימורי חטאת.

חלב החמצות יקטיר
ואילו אנן תנן ^אהרוא
הנשרפין ואילו אמורי
ומאי חזית דמשבשת
והשורף מה משלח ^ב
אף משלח דהשתא
חי ^געד מתי יהא זקוק
מתן דמים ותו לא את
שליחותך מצאו בביר
מיפטרי רבנן מהדרה
ארוכים וטובים ומתו
זה מקום שווקים ^דכי
של חיים ויש שנים
המתהפכות עליו מר
תלמידי חכמים שדומ
לנסך יין על גבי המז
איישים אקרא ואמר
ישא בת תלמיד חכ

הוא: **אדרבה מה שורף דהשא**. שהרי זווי עיקר שריפתו אחר
ההטאת יוצא ושרפו: **אף המעלה דהשא**. דווקא כתב אחר
השעיר עליו את (ו) עונותם ושלחו המדברה כשיגיע זמן שילוחו
שפירשתי ושילוח שעיר במקומו נכתב מדלג הדר וכתב אחר
לאחמרת דשילוח שעיר לא במקומו נאמר דהא לא הזיקו לעמוד ש
ליום המחרת: **מלא צבוק**. מכבדו לפני הצביות ואומר לו אישי כ
למיום המדדי. שהיה אחד נוטל רשות מחזירו לשבץ לבית
מקום שוקים. שאדם מוצא לקנות מזונותיו ולפי שהיה דוד מט
עני בילדותו ונעשה עשיר לעת זקנותו דומה לו כאלו עכשיו נעש
הוא להבי נקט ליה: **שדומין לגשים**. ענותנין ותשושי כח: **אישים**. לשון

יִצְחָק. לְפִיכָר גִּרְיָן הַלְפָּסִיק אֵילִי וְחָלִי הֵעֵם בֵּין עֲצוּמֹת הַיּוֹם הַלּוֹאֹתָ כִּף וּמַחֲמֶה וְהוֹלָאֹתָ מֵהַלּוֹאֹתָ כִּף וּמַחֲמֶה בְּבִגְדֵי לָבָן וּמוֹסְפִין וּמוֹמֵד שֶׁל בֵּין הָעֲרֵצִים בְּבִגְדֵי זָכָב (שם). יַעֲמֹד חֵי. עַל לִי, אֵלֶּה אֵשֶׁם מֵנֶה כִּרְרָן הַלֵּבִיא אַחֵר (לְעִיר ח.). עַד מָתִי יִהְיֶה זְקוּק לַעֲמֹד חֵי. שְׁלֵה יוֹמֹת,

[illegible]

וְלַהֲטִיב את החרות. הא ללא תנא להלכיל את הגרות שהיתה
בין הערבים לאלל הטבב צמא

הוא י"ל דלילמא צימי שמעון הצדיק
נשנית משנה זו וכן מתניתין דתמיד
(דף ג.) דתנן מי שזכה בדיון
המנוחה נכנס ומלא שמי נרות
מזרחיות דולקות מדשן את השאר
ומניח את אלו זה היה כמו ק"י צימי
שמעון הצדיק מלאך שכרו פ"י משמח
שמעון הצדיק מדשנו כ"ו ולא ק"י צימי
שמעון הצדיק היו דולקין אותן שמי
נרות מזרחיות עד הערב והיה לר"ך
להטיב אותם צרישא ואחר כך
היה עושה הלוקה ולהכי נקט
ולהטיב את הנרות ולא קמני
להדליק משום להטעה היתה קודם
כדפרישית: **א** משכחת לה
אא"א ג' מבי"רות. לעיל פ' אמר לם
המנוחה (דף ג.) ד"ה וא"י פירשתי:
ואימא

מזבחה והדר⁴ ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת
את כהן גדול כשהוא קורא אינו רואה פר ושעיר
טאת בתר הכי מקטיר להו אימא חוץ מפסוק זה ואילך
קראי שביש מתניתא אמר אביי אמר קרא⁵ והמשלח
עיקרא אף שורף דמעיקרא אדרבה מה שורף דהשתא
משלח דמעיקרא משמע רבא אמר אמר קרא⁷ יעמוד
לעמוד חי עד שעת כפרה ואימתי שעת כפרה בשעת
משלח מצאו בשוק לכהן גדול אומר לו איש כ"ג עשינו
אומר לו מחיה חיים עשינו שליחותו אמר⁶ רבה כי
בפומבדיתא אמרי הכי מחיה חיים יתן לך חיים
ין⁸ אתהלך לפני ה' בארצות החיים אמר רב יהודה
ודרך ימים ושנות חיים ושלום יוסיפו לך וכי יש שנים
זינן של חיים אמר רבי אלעזר אלו שנותיו של אדם
לטובה¹⁰ אליכם אישים אקרא אמר רבי ברכיה אלו
לגנשים ועושין גבורה כאנשים ואמר רבי ברכיה הרוצה
ח ימלא גרונו של תלמידי חכמים יין שנאמר אליכם
כבי ברכיה אם רואה אדם שתורה פוסקת מזורעו
שנאמר¹¹ אם יזקין בארץ שרשו ובעפר ימות נזעו
מרים

ויורי חטאת נאמר כדכתיב ואת חלב החטאת וגו' ויהרר ואת פס
 יומיו ויטלו שער האמור למעלה מהם הכי קאמר ונשא
 והמשלה מעיקרא משמע. כאלם שחור לענין שהפסיק בו וכמו
 ורין ושלם השעיר והמשלחו יבסם בגדיו: **רבה אמר.** לא מנזית
 אלא עד שעת כפרה והיא עבודת היום דמתן דמים: **אפי משלה.**
 גדול וכו': **מחייב חיים.** הוא הקדוש ברוך הוא עשיו שליחמו:
אפהלך וכו'. אידי דאירי בחיים מתוקנים נקט לה: זה
 ול נע ונד היה מתפלל על הדבר: **שמהפכות עליו.** מי שהיה
 חי מתוך מיתה: **אלינס אישים אקרא.** ׀ בראש פרשת וקראת חיים
 שה מדלא כתיב אנשים: ׀ **(שנאך)** יין וכו'. אישים לשון קטנה: אשה:
 מרים

[illegible][illegible]

1. וְחָרַץ אֶת בִּשְׂרוֹ בַּיּוֹם
בַּמִּקְוֶה קִדְּשׁ וְלָבַשׁ אֶת
בְּגָדָיו וַיֵּצֵא וַיַּעֲשֶׂה אֶת
עֲלָתוֹ וְאֵת עֹלֵת הָעֵם
כִּכְפָּר בַּעֲדוֹ וּבַעֲדֵי הָעֵם:
וַיִּקְרָא טו כד

2. וּבֹא אֲהָרֹן אֶל אֹהֶל
מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בְּגָדָיו
הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר לְבָשׁ בְּבֹאוֹ
אֶל הַקֹּדֶשׁ וַיִּהְיֶינָם שָׁם:
וַיִּקְרָא טו כה

3. וְאֵת חֹלֶב הַתְּחֻשָּׁתָּה
וְקִטְרֵי הַמִּזְבֵּחַ:

וַיִּקְרָא זֶה כֵּן
4. וְאֵת פֶּרֶשְׁתָּהּ וְאֵת
הַשְּׂעִיר הַחֻטָּאת אֲשֶׁר
הִקְבֵּץ אֶת דָּמָם לִכְפֹּר
וְהָיָה זֶה מִזֶּה
לְמִחְנֶה וְשָׂרְפוּ בָּאֵשׁ אֶת
הַשְּׂעִיר וְאֵת בָּשָׂרָם וְאֵת
רֵשָׁם:
וַיִּקְרָא זֶה כֵּן
5. וַתִּשְׁמַח אֶת הַשְּׂעִיר
וְהָיָה לְעֹזֹל יִבְשׁ
גִּבְדֵּי וְרֵחַן אֶת בָּשָׂרָם
בְּשֵׁרֵי וְאֶתֵּר כֵּן יִבְשׁ
אֶת
הַמִּחְנֶה:
וַיִּקְרָא זֶה כֵּן
6. וְהִשְׂרַף אֹתָם יִבְשׁ
גִּבְדֵּי וְרֵחַן אֶת בָּשָׂרָם
בְּשֵׁרֵי וְאֶתֵּר כֵּן יִבְשׁ
אֶת
הַמִּחְנֶה:
וַיִּקְרָא זֶה כֵּן
7. וְהִשְׂרַף אֹתָם עֲלֵה
לְעֹזֹל הַגֹּזֶל לְעֹזֹל
עֲמֵד חֵזֶק לְכָפֹר
אֶת
לְשֹׁחַת
לְעֹזֹל הַמִּחְנֶה:

וּיִקְרָא טו
8. אֶתְהַלֵּךְ לִפְנֵי יי
בְּאֶרְצוֹת הַחַיִּים:
תְּהִלָּם קְשׁוּ ט
9. כִּי אֶרֶץ יִמִּים וְשׁוֹת
חַיִּים וְשָׁלוֹם וְיִסְרוֹף לָךְ:
מִשְׁלֵי ג ב
10. אֲלֵכִים אִישִׁים
אֶקְרָא וְקוֹלִי אֵל בְּנֵי
אֲדָם:
11. אִם יִזְקֶנּוּ בְּאֶרֶץ
שְׂרָשׁוּ וּבִעֲפֹר מְזוֹת גּוֹעַ:
מִיָּחִים מִים יִפְרֹחַ וְעֵשֶׂה
קִצְיֹר כְּמוֹ נֶטֶע:
אִיּוֹב י ד ח-ט

מוסף רע"י

[illegible]

יבא אל אהל מועד להוֹאִי
בְּסֶסֶק בָּאִילו וְאִיל הָעֵץ בֵּין
(ס) וְעֶשְׂרֵה קִדְרוּשֵׁין.
הָאֵל אֵלָא שְׁלֹשׁ טַבִּילוֹת.
וְיִמְחָה לְאִילו וְאִיל הָעֵץ
בְּצַגְדֵי לָבָן, אִילו וְאִיל הָעֵץ
מִתֵּן דְּמִים לִיכְחוּב יַעֲמֹד
מִן שֶׁל חֲצִירו (לעיר מ:).

א תרי קראי בתיכי ואת
א אחר חילו ואלי העם והיא
סוק זה דובא אל אהל מועד
ואלי העם מקמי כף ומחתה
היו. ה"ר יוסף. אף שורף
היה מתפלל על עצמו שהיה